

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2159	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. 15,11-32) 24 Φεβρουαρίου 2019 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

« Ἡμαρτον »

«Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου...» (Λουκ. 15,18,21)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου**. ἔτσι ὠνομάστηκε ἀπὸ τὴν παραβολὴ τοῦ εὐαγγελίου. Νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴν παραβολὴ στίχο πρὸς στίχο; Θὰ χρειαζόταν ὥρα πολλὴ ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ δύναμις. Γι' αὐτὸ θὰ διατυπώσουμε μόνον μερικὲς σκέψεις ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ νοήματός της.

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὑποθέσουμε ὅτι πρὶν τὸ Πάσχα κάποιος φιλόσοφος πηγαίνει σὲ μιὰ φτωχὴ ἐνορία καὶ σὲ κάθε σπίτι, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες, δίνει ἀλλοῦ ροῦχα, ἀλλοῦ παπούτσια, ἀλλοῦ τρόφιμα, ἀλλοῦ φάρμακα ἢ ὅ,τι ἄλλο χρειαζόνται, καὶ δὲν ἀφήνει κανένα σπίτι ἀβοήθητο, ἀσφαλῶς ὅλοι θὰ ποῦν· **Τί φιλόσοφος κύριος**, τί καλὸς ἄνθρωπος αὐτός! εἶδες; μᾶς θυμήθηκε, ἤρθε καὶ μᾶς βοήθησε... Ἔτσι εἶνε· ἅμα βρεθῆ κάποιος καὶ προσφέρῃ τέτοια βοηθήματα, ὅλοι τὸν εὐγνωμονοῦν.

Ἀλλὰ, ἀδελφοί μου, μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἀνθρώπινη φιλοφροσύνη. Ἡ φιλοφροσύνη αὐτὴ, ὅσο μεγάλη κι ἂν εἶνε, εἶνε ἀτελής, σκιὰ φιλοφροσύνης. Ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν φιλοφροσύνη τῶν ἀνθρώπων· θὰ σᾶς πῶ γιὰ μιὰ ἀφάνταστη καὶ ἀπερίγραπτη φιλοφροσύνη, μιὰ φιλοφροσύνη ὡκεανό, ποὺ μακάρι νὰ τὴν αἰσθανθοῦμε! Ἐδῶ, ἂν εἶσαι εὐγνώμων, σὲ κερνάει ὁ ἄλλος ἓνα ποτήρι κρασί καὶ τοῦ λὲς εὐχαριστῶ καὶ τὸ θυμάσαι. Ἐάν λοιπὸν ὅπως καταλαβαίνουμε τὴν φιλοφροσύνη τῶν ἀνθρώπων καταλαβαίναμε τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆς φιλοφροσύνης τοῦ Θεοῦ, θὰ γονατίζαμε, τὰ μάτια μας θὰ βούρκωναν, ἡ καρδιά μας θὰ χτυποῦσε καὶ ἡ γλῶσσα μας θὰ ἔλεγε μύρια εὐχαριστῶ στὸ Θεό. Γιατὶ **ἓνας εἶνε ὁ ἐλεήμων καὶ φιλόσοφος, ὁ Θεός**.

Ὁ Θεὸς εἶνε ὁλος ἀγάπη. Τὴν ἀγάπη του τὴν κηρύττει ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Ὅπως τὸ ψάρι κολυμπᾷ στὸ νερὸ καὶ τὸ πουλὶ στὸν ἄερα, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ζῆ μέσα στὸ πέλαγος

τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. «Ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν», ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν Ἀθήνα (Πράξ. 17,28). Ὁ ἄνθρωπος ζῆ μέσα στὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ· ὁ ἥλιος ποὺ μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς ζωογονεῖ, ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέουμε, τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε, τὰ ζῶα ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν, τὰ πουλιὰ ποὺ μᾶς εὐφραίνουν, ἡ θάλασσα ποὺ μᾶς τρέφει μὲ τὰ ψάρια, **ὅλη ἡ φύσις**, ὅπου νὰ στραφοῦμε, **μᾶς λέει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη καὶ φιλοφροσύνη**, γιατί ὅλα τὰ ἔκανε γιὰ τὸν ἄνθρωπο· καὶ εἶνε ἀναγκαῖα, χωρὶς αὐτὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ.

Ἀλλὰ προχωρῶ. Ἀναγκαῖο τὸ νερὸ, ἀναγκαῖο τὸ ὀξυγόνο, ἀναγκαῖος ὁ ἥλιος. Παραπάνω ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ, **τὸ ἀναγκαϊότερο, εἶνε αὐτὸ ποὺ εὔχεται ἡ Ἐκκλησία**, αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ. Ποιὸ δηλαδῆ; **Ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν**, ἡ συγχώρησις, ἡ συγγνώμη ποὺ ζητοῦμε σὰν ἁμαρτωλὰ παιδιὰ του, ποὺ φταίμε κάθε μέρα. Αὐτὴ ἡ ἄφεσις, ποὺ δίνει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο, αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης καὶ εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸ παριστᾷ μπροστά μας σήμερα ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ εὐαγγέλιο.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου εἶνε ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἄλλοι ἄς λένε γιὰ τὰ λουλούδια, τὰ πουλιὰ, τὸν ἥλιο, τὰ ποτάμια, τὸ δροσερὸ ἄερα. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία ψάλλει –καὶ μαζί της ἄς ψάλλουν ὅλες οἱ γλῶσσες καὶ οἱ κιθάρες– ὕμνο στὸν Κύριο, γιατί μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ ἔδειξε ὅτι πράγματι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπάει, καὶ ἀπόδειξις εἶνε ἡ συγχώρησις ποὺ παρέχει σ' ἐμᾶς τ' ἁμαρτωλὰ παιδιὰ του.

Θ' ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα. Ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας στὴ Μακεδονία, ἄκουσα τὸ ἐξῆς. Ἐνας **βαμβακοπαραγωγὸς** σὲ κάμπο κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη μετὰ τὴν συγκομιδὴ ἐμπιστεύθηκε τὴν πώλησι τοῦ προϊόντος στὸ γυιὸ του, ποὺ ἔχοντας τὰ χρήματα στὴν τσέπη παρασύρθηκε σὲ ἄσωτη ζωὴ στὴ Θεσσαλονίκη,

καὶ κατόπιν ἀπὸ ντροπὴ δὲν ἤθελε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι. Ὁ καλὸς πατέρας ὅμως τὸν ἀναζήτησε, τὸν βρῆκε ἐπὶ τέλους μὲ πολλὴ δυσκολία, ἀλλὰ σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι. Μόλις τὸν ἀντίκρουσε ὁ πατέρας ἔκλαψε. Τὸ παιδί ντρεπόταν νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια νὰ τὸν κοιτάξῃ.

–Παιδί μου, λέει, δὲν ἦρθα γιὰ τὰ λεφτά· **δὲν θέλω τὰ λεφτά, θέλω ἐσένα!**

Τὸ παιδί λύγισε, ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ πατέρα καὶ τοῦ λέει·

–Δὲν ἤξερα ὅτι ἔχω τέτοιο πατέρα· νόμιζα ὅτι γυρίζοντας στὸ σπίτι θὰ μοῦ ζητοῦσες λογαριασμό. Πατέρα, συγχώρεσέ με!...

Τὸν πῆρε ὁ πατέρας πίσω, κ' ἔγινε ἓνα καλὸ παιδί, ποὺ ζῆ σ' ἓνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας.

Τὸ συγκινητικὸ αὐτὸ περιστατικὸ εἶνε μιὰ **μικρὴ ἐπανάληψις τῆς παραβολῆς** τοῦ Ἄσώτου. Ὁ χωρικὸς αὐτὸς συγχώρησε τὸ παιδί ὅπως ὁ πατέρας τοῦ εὐαγγελίου συγχώρησε τὸ γιὸ του, τὸν δέχτηκε πάλι στὸ σπίτι, τὸν ἔλουσε, τὸν ἔντυσε, τοῦ ἔβαλε δαχτυλίδι στὸ χέρι, ἔστρωσε τραπέζι καὶ κάλεσε ὅλους στὴ χαρὰ του.

Τὸ κεντρικὸ νόημα τῆς παραβολῆς εἶνε ἡ συγγνώμη ποὺ δίνει ὁ Θεὸς σ' ἐμᾶς τὰ ἄσωτα παιδιά του. Κ' **ἔχουμε ἀνάγκη τῆ συγγνώμης τοῦ Θεοῦ**, ἀγαπητοί μου. Γιατὶ ὄχι 50 ἢ 60 ἢ 100 χρόνια, ἀλλὰ καὶ μία μόνο ἡμέρα νὰ ζήσουμε πάνω στὴ γῆ, κανένας μας δὲν μένει καθαρὸς ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἁμαρτίας (βλ. Ἰωβ 4,17-14,4-5. Παρ. 20,9).

Ἄλλοίμονο ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἦταν σπλαχνικὸς καὶ φιλόανθρωπος, ἀλλὰ ἔπαιρνε ζυγαριὰ φαρμακείου καὶ ζύγιζε ὅλες τὶς ἁμαρτίες μας! Δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο, ἰδίως τὴν ἐποχὴ αὐτῆ, ἀπ' τὸ νὰ **ἁμαρτάνουμε μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσο**· μὲ τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, τὴ γλῶσσα, μὲ ὅλη μας τὴν ὕπαρξι, ψυχὴ καὶ σῶμα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων; λόγια ἄσκοπα, ἄπρεπα, αἰσχρά, ψευδορκίες καὶ βλασφημίες· κλοπές, ἀδικίες, ἀρπαγές· ἐγκλήματα, ἀπιστίες, μοιχεῖες, πορνείες, διαζύγια... Νὰ ἓνα ποτάμι βρωμερὸ καὶ ἀκάθαρτο, ποὺ τρέχει μπρὸς στὰ πόδια τῆς ἀνθρωπότητος.

Γι' αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα ὁ Θεὸς θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, νὰ κάνῃ ἓνα νέο κατακλυσμὸ. Καὶ **θὰ γίνῃ νέος κατακλυσμὸς**. Διαβάζουμε στὴ Γραφὴ ὅτι ἔγινε στὸ παρελθὸν κατακλυσμὸς καὶ πνίγηκε ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Αὐτὴ τὴ φορὰ –διαβάστε τὴν Ἀποκάλυψι– δὲν θὰ βρέξῃ νεράκι· θὰ πέσῃ φωτιά, κι ὅπως καίνε τὰ ποντίκια μὲ πετρέλαιο, ἔτσι θὰ καῖ ὅλη ἡ ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότης. Ἀμάρτησε ὁ κόσμος, ἐγκλημάτησε, ἔβαψε τὰ χέρια στὸ αἷμα, μόλυνε τὴ γλῶσσα μὲ βλασφημίες, μίανε τὸ σῶμα μὲ πορνείες καὶ μοιχεῖες, ἐγκατέλειψε τὸν Θεὸ τὸν ζῶν-

τα καὶ ἀληθινὸ. Ἀμάρτησε καὶ τοῦ ἀξίζει νὰ τιμωρηθῇ. Δύσκολο εἶν' αὐτὸ στὸ Θεό; ἂν θέλῃ, τὸ κάνει. Κάποτε οἱ ἀστρονόμοι φόβισαν τὸν κόσμον λέγοντας ὅτι ἓνας κομήτης ξέφυγε ἀπ' τὴν τροχιά του καὶ θὰ ἔπεφτε πάνω στὴ Γῆ νὰ τὴν κάνῃ σκόνη. Δὲν ἔγινε βέβαια. Ἀλλὰ ποιὸς κρατᾷ τὴ Γῆ κι ὅλα τὰ οὐράνια σώματα; **Ἡ εὐσπλαχνία καὶ φιλελεος τοῦ Θεοῦ**. Ἔως πότε ὅμως θὰ γίνεται αὐτό; ἔως πότε ὁ Θεὸς θ' ἀναβάλλῃ τὴν τιμωρία μας;

Κάτι περιμένει ἀπὸ μᾶς. Τί, τί ζητᾷ; Νά· νὰ ἐπιστρέψουμε κοντὰ του. Δὲν ζητᾷ κάτι δύσκολο· περιμένει **νὰ ποῦμε μιὰ λέξι**. Ἄχ αὐτὴ ἡ λέξι! δὲν βγῆκε ἀκόμη ἀπὸ τὴν καρδιά μας. Ἄν δὲν ποῦμε τὴ λέξι αὐτῆ, ὅλα τ' ἄλλα εἶνε μάταια. Κρύες οἱ καρδιές μας, μπούζι. Δὲν αἰσθανθήκαμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὸ ἔλεός του. Μιὰ λέξι εἶν' αὐτῆ. Τὴν εἶπες θερμά, εἰλικρινά; βγῆκε ἀπ' τὴν καρδιά καὶ τὰ χεῖλη σου; Τότε ἡ ζωὴ ἀλλάζει· τὰ κοράκια γίνονται περιστέρια, οἱ λύκοι ἀρνιά, ὁ κόσμος μεταβάλλεται.

Ἦ ἀδελφοί μου, παρακαλέστε τὸ Θεὸ γιὰ ἑμένα κ' ἐγὼ παρακαλῶ γιὰ σᾶς. Περνάνε τὰ καλὰ χρόνια, ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά, πέφτουν οἱ δυνάμεις, **ἔρχεται τὸ τέλος, πλησιάζει ἡ Δευτέρα Παρουσία**. Τί κάθεσαι; τί μαζεύεις λίρες, τί ἀγοράζεις οἰκόπεδα; Μὲ τί ἀσχολεῖσαι; Μιὰ λέξις! Δώστε μου τὴ λέξι αὐτῆ. Ποιὰ εἶνε;

Εἶνε αὐτὴ ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἁσώτου, τὸ **«Ἡμαρτον»** «*Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου...*» (Λουκ. 15,18,21). Τὸ λέμε; Δὲν τὸ λέμε. Τί θὰ γίνῃ; Νά τί θὰ γίνῃ· Θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα πάλι. Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, ὅταν οἱ σειρήνες σφύριζαν, ἀπ' τὴ φτώχεια καὶ τὴν πεῖνα εἶπαμε τὸ ψωμί ψωμάκι, τρώγαμε τὰ χαρούπια γιὰ παντεσπάνι. Θὰ ξανάρθουν πάλι. Τώρα τρώμε τὸ ψωμί, ἔχουμε τὴ μπουκιά στὸ στόμα καὶ βλαστημάμε τὸ Θεό. Θὰ πέσῃ πάλι πεῖνα, θὰ ἔρθῃ δυστυχία, θὰ συννεφιάσῃ ὁ οὐρανός, θὰ σεισθῇ ἡ γῆ. Τότε θὰ ποῦμε τὸ **«Ἡμαρτον»**.

Μὰ δὲν θὰ ἔχῃ ἀξία τότε. **Τώρα** νὰ ποῦμε τὸ **«Ἡμαρτον»**, ὄχι αὔριο. Τώρα, ποὺ ἔχουμε τὶς αἰσθήσεις μας καὶ γλῶσσα νὰ μιλήσουμε, ὄχι τὴν τελευταία ὥρα. Πὲς τὸ **«Ἡμαρτον»** σήμερα, καὶ ὁ εὐσπλαχνὸς Κύριος θὰ πάρῃ σφουγγάρι νὰ σβῆσῃ ὅλα τὰ χρέη μας, καὶ **«χαρὰ»** καὶ ἀγαλλίασις θὰ γίνῃ στὸν οὐρανὸ **«ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι»** (Λουκ. 15,7).

* * *

Εὔχομαι, ἀδελφοί μου, **ὄλοι νὰ μετανοήσουμε**, νὰ ποῦμε τὸ **«Ἡμαρτον»** σήμερα, καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς σπλαχνισθῇ διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος